

Peti deo

MILUTIN ŠOŠKIĆ - ŠOLE - legenda našeg fudbala

PRODAT BEZ ZNANJA I SVOJE VOLJE

Za prvi tim Partizana, odigrao je oko 500 utakmica. Igrao za reprezentaciju Jugoslavije 50 puta. Za Olimpijski tim preko 20 puta. Odigrao je petnaest utakmica za Omladinsku reprezentaciju Jugoslavije. Igrao za Tim sveta, 1963. godine. Za to vreme osvojio je četiri prvenstva Jugoslavije. Bio vicešampion Evrope u fudbalu. Osvojio zlatnu medalju u Rimu 1960. godine. Četvrto mesto na prvenstvu u Čileu, 1962. proglašen sa Šrojfom, za najboljeg golmana turnira na svetskom prvenstvu. I na kraju, početak i kraj su mu se poistovetili. Jer njegova prva i poslednja utakmica u Partizanu bile su protiv istog tima, Realu iz Madrida.

U svojoj blistavoj fudbalskoj karijeri Milutin Šoškić Šole, redao je uspeh za uspehom. No to mu nije obezbeđivalo zagarantovano mesto u Partizanu. I pored toga što je želeo da svoju karijeru završi tu gde je i započeo, nije mu se dalo. Partizan je baš u to vreme krenuo sa velikim unovčavanjem svojih najboljih igrača. Tako je nakon punih 18 godina igranja za Partizan, i Šole bio prodat i to bez pitanja a kamo li pristanka.

- Nisu razmišljali kako da nam prirede dostojan oproštaj od voljenog kluba, već kome i kako da nas prodaju i unovče - kaže pomalo setno Milutin Šoškić - Ni ja lično, nikada nisam razmišljao, kakav bi moj oproštaj od kluba trebao da bude, sve što je za mene vezano, prepuštao sam Božjoj volji. Ali, da sam kojim slučajem mogao da biram utakmicu sa kojom bi se oprostio od moga kluba, neskromno bih pozeleo da to bude utakmica sa Realom iz Madrida. Tako se i desilo. Moja prva utakmica u Partizanu, kao i poslednji nastup za Partizan, bili su protiv najboljeg kluba na planeti, Realu iz Madrida. Zar bi nešto lepše moglo da mi se dogodi. I sve mi je izgledalo kao iz bajke, samo rezultat ne. Bili smo poraženi u tom najvažnijem meču i za klub, i za svakog od nas pojedinačno.

Koji je, po vama bio glavni razlog poraza na toj utakmici?

- Mislim da je kazna došla Božijim darom. Zbog nezahvalnosti, zbog neznanja, nesposobnosti, zbog neverovanja u Boga. Ali nisu samo to razlozi, bilo ih je još mnogo. Mi nismo imali trenera i menadžera koji bi nas svojim umećem i znanjem doveli do pobeđe. Jednostavno, nisu bili dorasli zadatku koji im je bio poveren. Pored neznanja o fudbalu, nisu imali predstave ni o pedagoškoj i psihičkoj pripremi za tako važan susret.

Nisu znali, da za vrhunsko ostvarenje rezultata, nisu dovoljni samo dobri igrači, već celokupna organizacija u klubu.

I Real je imao dobre i veoma iskusne igrače ali nije se oslanjao samo na njih, on je u isto vreme imao savršeno vođenje kluba. Njihov klub je funkcionisao kao najbolji švajcarski sat. Svako je znao svoje mesto i jedini interes im je bio uspeh kluba. Taj odlučujući faktor mi nismo imali.

Dok su u Realu razmišljali kako da nas pobeđe i kako da budu jači za buduća takmičenja, naši su imali samo plan kako da rasprodaju tim, i to baš pred sam susret sa Realom.

Da li je tačno, da Vas jr Partizan prodao Kelnu, bez vašeg znanja i pristanka?

- Samo par sati pre početka utakmice sa Realom, odveli su me u jednu hotelsku sobu, gde se točio viski u izobilju i predstavili mi novog gazdu. Da, bio sam prodat bez znanja i moje volje. F.K. Keln iz Nemačke. Pre mene, isto to su uradili sa još nekoliko igrača. Njihova suluda i pogubna odluka o prodaji igrača, pred ovaj važan susret, bio je i glavni uzrok našeg poraza. Posle svega što je predhodilo, ničemu dobrom se nismo mogli nadati, stigla nas je kazna i zasluženi poraz. Vratili smo se kući pognute glave, i poraženi i razočarani. Mnogi od nas su se pitali,

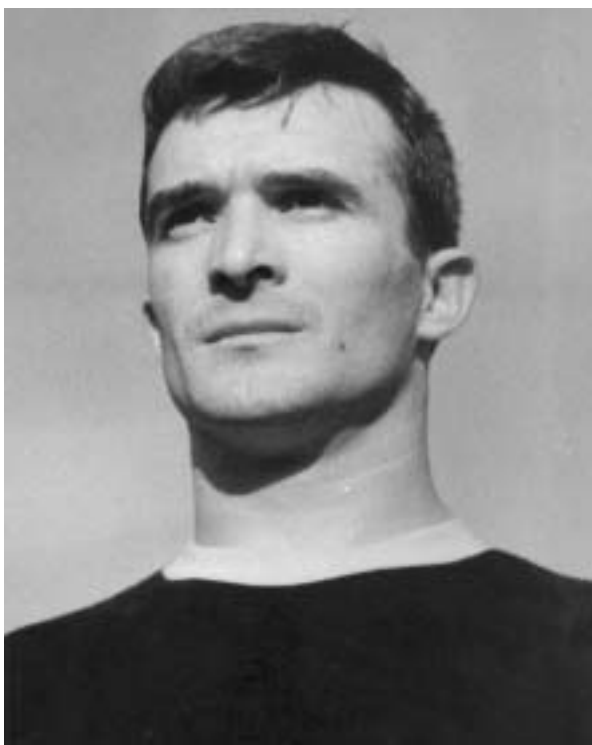
gde smo mi to proveli ovolike godine, da bi smo doživeli to što nam se dešavalo.

Nismo imali ni jednu zajedničku večeru, ponizili su i činjenicu, da smo bili odmah iza najboljeg tima u Evropi. Nama, prodatim igračima, ništa drugo nije preostalo već da krenemo u nepoznate nove sredine, da krenemo od početka. Pošli smo u profesionalizam pitajući se, šta li nas Bože tek tamo čeka? Ja sam otišao za Keln.

NOVČANA PONUDA U KELNU

Kažu, da su tada nemački bioskopi u svojim žurnalima prikazivali vaše treninge, i da su sale bile prepune a posle odgledanog žurnala poluprazne. Recite mi koliko ste vi bili srećni, i kako su vas prihvatili u novom klubu, u kome su već sve znali o vama ?

- U klubu su bili prezađovoljni mojom igrom i ponašanjem. Svi su bili srećni osim mene. Koliko sam patio za mojom Pečkom Patrijaršijom i mojim selom Jablanicom, mojim Kosovom i Metohijom po dolasku u Beograd, toliko mi je tada u Nemačkoj, nedostajao moj

grad Beograd, moj Voždovac, prijatelji, moja familija, a posebno moja majka.

Keln je divan grad na reci Rajni, ima predivnu katedralu. Klub u kome sam igrao jedan je od najboljih u Nemačkoj. U igru sam unosio svo svoje znanje i iskrenu ljubav, kao da je to moj Partizan.

Odigrao sam za dve godine preko 120 utakmica, prvaci nismo bili ali smo prvi put u istoriji kluba osvojili KUP Nemačke, što je do tada bila neispunjena želja predsedni-

ka Kremera.

Međutim, i tu sam, kao i u Partizanu, na samom početku preživljavao bolest i povrede, i tu sam se borio da posle svake nedaće izađem kao pobednik. Osetio sam koliko je profesionalizam nehuman. Osetio sam i ono ružno, najružnije u životu što me može zadesiti. U Kelnu mi je ponuđeno da odigram utakmicu za novac.

Multi milioner, Huho iz Dizeldorfa, došao je u moj stan sa jednim našim zemljakom i otvoreno mi rekao: "Ja znam da ste vi pošten čovek, pa vam se unapred izvinjavam za ovaj moj predlog. Tražite šta god hoćete, da u subotu Fortuna pobeđi vaš Keln, ja ću vam odmah sada napisati ček. Ako nećete novac, izaberite koji god auto želite. Spreman sam da vam dam šta god poželite".

Ustao sam sa stolice i ljut i uvređen, otvorio vrata od stana i reka: "Odmah izađite napolje!"

I dok su njih dvojica čekali lift, ponovo mi se obratio: "Nemojte igrati u subotu za Keln, daću vam šta god hoćete!"

- "Ako me trener stavi u tim, ja ću igrati što bolje budem mogo" - rekao sam mu. Jutro sam dočekao budan, činilo mi se da me sve boli. Pozvao sam predsednika i sve mu ispričao. - "Samo budi miran, sve će biti u najboljem redu" - uzvratilo mi je. Otišao sam na trening, a trener me upita: - "Zašto tako neispavano i bolesno izgledaš sine, da nisi noćas zalutao u nekom baru?"

- "Ne nije to,- rekoh mu - imao sam bolove slepog creva, pa nisam dobro spavao". Zatražio je da dođe lekar i da me pregleda. Lekar je nakon pregleda rekao: - "Nije ništa strašno, mala upala slepog creva, drži danas povremeno led i sutra će biti sve u redu".

Pred samu utakmicu u svlačionicu je ušao predsednik vrlo ljut i rekao: - "Danas morate da pobeđite, i to po svaku cenu, za pobeđu ćete dobiti svi po hiljadu maraka!"

Odigrali smo utakmicu, kao da se radi o našem ispadanju iz lige ili o igri koja odlučuje o prvaku Nemačke, i naravno pobeđili smo sa dva prema nula. Ovo je ujedno bila i poslednja utakmica u prvenstvu. Imali smo još obavezu da odigramo i finalu KUP-a Nemačke, sa Bohumom, a onda odmor koji sam planirao da provedem kući.

GLAS IZ SNA

Bilo je to 25. juna, 1968. godine. Posle toliko čekanja osvojili smo KUP. Nakon tri dana, na zahtev predsednika morali smo da odigramo prijateljsku utakmicu, na kojoj smo sa navijačima proslavili dugo čekani uspeh. Čak je i nemački kancelar, inače prijatelj našeg predsednika, prisustvovao tom susretu. U snu mi je došao glas, "Nemoj sutra igrati". Molio sam trenera da ne igram, nije uslišio moju molbu. Rekao mi je da uđem da me publika pozdravi, a nakon dvadesetak minuta da podignem ruku i izađem. Tih dvadeset minuta nisam ni dočekao. Protivnički igrač mi je, u osamnaestoj minuti slomio nogu. Lekar je konstatovao otvoren prelom. Pitao sam se: Bože, zar je moralo baš ovo da se desi? Istoga dana usledila je operaci-

Nastavak na strani 16